

ei märganud ta midagi mörki, mis teda teistest oleks läbutanud: nende riided oliwad ühesugused, nad töid punastasivad, nad töid waatasivad üles ja siis jäälle maha. Kõigil oliwad pisikesed ilusad läed, leegi ei lausunud sõnagi ega liigutanud förmetsagi, et tolle märku anda; neile pidi lüll väga valju lätl olema antud.

„Mis sa wiiwitad?“ müristas tuningas, „fui minule tōna üts niisugune ilus abikaasa omal oleks antud, ma ei wiiwitalt filmopillugi, et teda laenlaadse suruda!“

Üksna segoselt sammus prints veel serra rea eest mööda; see lord märkos ta midagi muutusi. Kui ta ühest lõige ilusamost neiust mööda läks, lehwis õrn naeratus nei uõest üle, luna tema lõrival seiswa nei uõgu, mis mitte wähem ilus ei olnud, nagu wähe tusajels läts.

„Et üts nendest minu noene on,“ sõnas prints iseeneses, „see on kindel, oga lumb?“ Üts nendest naeratas! Kas mitte sarnasel lool iga nægterohwas ei sools naeratamo, kui ta abikaasa tolle läheneb? Aga kas ta naeratus fa mitte rohuolemist ei wöinud oveldada, et prints mitte teda ei walinud ja tema sellega prints wödimisi surmas-ferrol mitte kaesüütlane ei ole? Sellewaastu jäalle: kas sarnasel lerral mitte iga nægterohwas tusakes ei soa, kui ta abikaasa tolle läheneb, ilma et oma digust nõuals? — Kas ei peals mitte ta otsaesine wähe lipro minema, kas ei peals ta mitte iseenesele ütlema: „mina olen see, kas sa seda ei tea, ei tunne? Tule!“ Ei ole ta mitte abiellus, kas ei soa ta siis mitte pabaseks, kui üts wööras mees tema päälle waatab, kas ei soa ta siis mitte iseeneses ütlema: „ära wiiwita minu juures, sinu oma en wähe edasi poole, en teine sohe — kolmas — neljas! — ära jäää mitte seisma!“

Aga siis: minu abikaasa ei ole minu nägu veel näinud — ebs ta saaks naeratama, kui tolle meeldin, ebs tusajeks saama, kui tolle ta abikaasa nägu mitte ei meeldi? Naeratus meelitab armastajat juurde, tasane olek on wiivitajale etteheiteteks! — Naeratus.

„Nüüd luule mu wiimast sõna!“ hüüdis tuningas valju häälega. „Kui sa fümine selundi joosul oma abikaasat mitte reast wälja ei ole toonud, peab ta sohe leseks jääma!“ Ühtlasi astus mõõgamees ta juurde ja sõistas: „Ma olen siin!

Prints ei tohtinud enam kauem wiimitada ta astus edasi ja wöritis übe neiu läest linni. Waljusti tölastivad lessad waljusti hõislas rohwas; tuningas lähenes ja seowis printsile õnne, kest see oli oma dige abikaasa reast wälja walinud.

Noh siis, rääkis ametnik viie wööramaa saadiku wästu edasi: kui tele oma lessel wälja arvate, sumba neiud prints walis, seda, kes naeratas, wdi seda, kes tusase näo tegi, siis tahab teile ütelda, kes lahti tehtud uskest wälja tuli: neiu wdi tiiger!“

Kõige wärskemate sõnumite järele ei ole viis wööraast veel praegugi otsust anda teadnud.

„Ja fina, lugeja? Suudad sa muulle tulewa aastani selle lüsimise päälle kostust, õige t kostust anda? Katsu!

Seda ja teist.

Kartohwli jubileum. 5. jaanuaril 1896 on 300 aastat sellest saadit mööda läinud, mil Franz Dralle suri, selle tegu see on, et kartohwlid Europas tuttavamaks sai-wad. Praegu, mil kartohwel rahvale lõige tähtsamaks individuaaliks on, ei suuda seda mõteldagi, et ta enam kui kolme-saja aasta eest Europas alles täitsa tundmata oli. — Kar-